

тѣ не търсѣхъ да постигнѣхъ онока, що е по вече
дѣшевно; не, тѣ вещь стоѣхъ на тѣзи височинѣ,
коя-то имѣ тѣи пѣли сѣрце-то, тѣи имѣ смирава
желаніа-та, што то тѣ свѣсѣмъ отъ нещеніе отдале-
чаватъ ся отъ сичко онока, кое-то ся дѣла землан-
но, и въ вѣнкашнѣи-а начинѣ на животѣ-а имѣ са-
мо ся такава вѣтрѣшнѣи-а, дѣховнѣи-а. На мно-
го христіани дохождатъ имѣ презъ животѣ-а часо-
ви, въ кои-то дѣшевна-та, побожна-та работа така
обзема вѣтрѣшнаго челоуѣка, што сички-тѣ тѣ-
лесни потрѣби умзлачаватъ ся и като да преста-
ватъ отъ работеніе. Шо е на мнозина быка рѣд-
ко, а на малцина често, то и на нѣколицина из-
бранни свѣсѣмъ обикновенно.

Такива сѣ были Антоній великій, Пахомій,
дѣла-та макаріевцы и дрѣги, кои-то сѣ гѣдили
темель на калѣгерскій-а животѣ въ пѣстины-тѣ еги-
петски; такива сѣ были и въ пещеры-тѣ палестин-
ски Иларіонѣ, ѣктимій, Теодосій, Сава, да не спо-
манѣвамъ дрѣги-тѣ велики пѣстиницы. Тѣзи све-
ти челоуѣцы вѣхъ украсени не само сѣ дѣлавоко
знаніе на божественны-тѣ вещи и сѣ великѣ по-
божность, но и сѣ высокѣ дѣхъ, надъ кой-то не сѣ
имали власть вѣнкашни-тѣ вещи; тѣ могли да сѣ-
дѣхъ добро за сичко, а нѣкои сѣ правили чѣде-
са: болни сѣ исцѣравали сѣ силѣ-тѣ, коя-то не е
отъ тойзи свѣтъ, и пророкѣвали, какко ще вѣде.
Челоуѣкъ почита се, що е свето и голѣмо, и за
тока сѣ стичахъ при тѣхъ, като при избранни
дрѣгове божіи, челоуѣцы отъ далечны землы и мно-